

ΝΕΟΛΟΓΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ.

Τιμάται γρ. ἀργ. 2.

Τιμάται γρ. ἀργ. 2.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 1 Δεκεμβρίου 1891.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτική 'Επιθεώρησις.—**Χαρίλαος Τρικούπης** (μετὰ εἰκό-
νος).—**Πρὸ τῆς Εἰκόνος Τῆς** ('Ελεγεῖον).—**Οἱ γάμοι τῆς Σοφίας**
Παλαιολόγου.—**Ποικίλα.**—«**Ἡ Αἰθιοπία**».—(Καρύλλου Φλαμα-
ρίωνος) **Ἀδερφα ὄνειρα** (διήγημα).—**Ὁ Ἐπιπόρευτος** (διήγημα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Τὰ σπουδαιότερα τῶν κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ζη-
τημάτων εἶναι ἀναμφηρόστως τὸ τῶν ἐμπορικῶν συνθη-
κῶν, ὥς συνῆψαν αἱ δύο σύμμαχοι αὐτοκρατορίαι καὶ
τὸ παπικὸν ζήτημα, τὸ τοσοῦτο τοῦς ἐν Ἰταλίᾳ συντα-
ράξαν ἐπὶ ταῖς δηλώσεσι τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουρ-
γοῦ τῆς μοναρχίας, ἀπαντῶντος εἰς τὸν κληρικὸφρόνα
βουλευτὴν κ. Τσάλιγγερ. Μετὰ πολλὰς ἐν Βιέννῃ συν-
διασκέψεις τῶν ἀρμοδίων ἐπιτροπῶν κατορθώθη ἡ ἐπί-
τευξις ὁμοφωνίας καὶ ἡ κατὰ τὴν παρελθούσαν κυρια-
κὴν ὑπογραφὴ τοῦ κειμένου τῆς ἐμπορικῆς συνθήκης,
ἣν ὑπέγραψαν ἐκ μέρους μὲν τοῦ γερμανοῦ μονάρχου ὁ
ἐκτακτὸς ἀπεσταλμένος καὶ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ παρὰ
τῇ αὐτοκρατορικῇ τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ αὐλῇ, πρίγ-
κηψ Ἐρρίκος Ρέους, ἐκ μέρους δὲ τοῦ αὐτοκράτορος
Φραγκίσκου ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς αὐτοῦ κό-
μης Καλνόνκης. Ἡ συνθήκη, περιλαμβάνουσα 25 ἄρθρα
συνοδεύεται ὑπὸ πολλῶν προσαρτημάτων, σελίδας ὅλας
ἐν ταῖς οὐγγρικάς ἐφημερίσι κατεχόντων καὶ ἀποτε-
λούντων ὁγκώδη τόμον, σπανίως ἰσως ἀπαντῶντα ἐν τῇ
ἱστορίᾳ τῶν ἐμπορικῶν συνθηκῶν· ἀλλ' ὅπως πλήρες
περιβληθῇ νόμου κύρος ἀνάγκη νὰ τύχη καὶ τῆς ἐπι-
δοκimaσίας καὶ τῆς ψήφου τῶν ἐθνικῶν ἀντιπροσωπειῶν
τῶν συμβαλλομένων μερῶν. Καὶ μέχρι μὲν τῶν σημείων
τούτων τὸ πρᾶγμα ἰδιωτικὸν ὅλως φέρεי χαρακτῆρα· ἀλλ'
ἐν τῇ ἐφαρμογῇ περιβληθῇσεται γενικὸν χαρακτῆρα συν-
επεία τῶν παρατηρουμένων τάσεων ἐν ἑκατέρᾳ τῶν συμ-
βαλλομένων αὐτοκρατοριῶν ὅπως ἀποτελέσωσιν ἐμπο-
ρικὸν καὶ τελωνειακὸν σύνδεσμον, περιλαμβάνοντα τὰ
πλεῖστα τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὥς τοῦτο τρανώτατα
δείκνυται ἐκ τῶν προσηρτημένων τῇ εἰρημένῃ αὐстро-
γερμανικῇ συνθήκῃ, τῇ ὑποβληθείσῃ ἤδη εἰς τὰς βου-
λάς Βιέννης καὶ Πέστης, παραπλησίον συμβάσεων τῆς

μοναρχίας τῶν Ἀψβούργων μετὰ τῆς Ἰταλίας καὶ μετὰ
τοῦ Βελγίου. Ἐν τῷ δημοσιευμένῳ κειμένῳ τῆς αὐ-
στρογερμανικῆς συνθήκης δὲν διαβλέπεται τὸ πνεῦμα
τῶν μέχρι τοῦδε ἐν ἰσχύϊ ἐμπορικῶν συνθηκῶν, αἵτινες,
συντεταγμένοι κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν πρὸ τριακονταετίας
τῇ ἐπινεύσει Ναπολέοντος τοῦ Γ' συνομολογηθεισῶν καὶ
διεπουσῶν τὰ κατὰ τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις τῆς Εὐρώπης
ἄχρι τοῦ νῦν, βασίζονται ἐπὶ τῆς ἐλευθέρως ἀνταλλα-
γῆς καὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ διεθνούς
ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας· παρατηρεῖται μᾶλλον
τάσις προστατευτικὴ ὑπὲρ τῶν συμβαλλομένων μερῶν καὶ
ἐπὶ βλάβῃ τῶν μὴ τοιούτων, τάσις ἀπολήγουσα εἰς ζημίαν
τῆς γαλλ. δημοκρατίας, παρὰ τὴν Φραγκφούρτειον συν-
θήκην, ἥτις ἀναγράφουσα τὸν ὅρον τοῦ μᾶλλον εὐνοου-
μένου κράτους ἐν ταῖς μετὰ τῆς Γερμανίας ἐμπορικαῖς
συναλλαγαῖς, ἠδύνατο νὰ ἐρμηνευθῇ ὑπὲρ τῆς Γαλλίας
καὶ νὰ συντελέσῃ ὅπως αὕτη ἀπολυτρωθῇ τοῦ ἐμπορι-
κοῦ ἀποκλεισμοῦ, τοῦ μέλλοντος νὰ ἐνισχυθῇ ἔτι μᾶλ-
λον διὰ τῆς προσελεύσεως τῆς Ἑλβετίας εἰς τὸν ἐμπο-
ρικὸν συνασπισμὸν τῶν καὶ πολιτικῶν συμμάχων αὐτο-
κρατοριῶν καὶ διὰ τῆς προσχωρήσεως καὶ αὐτῆς ἐπὶ τῆς
φιλελευθέρως Ἀγγλίας. Ἀλλὰ τὴν κατὰ τῆς δημοκρα-
τίας βλάβην μείζονα ἔτι καθίστησιν ἡ τάσις τῶν ἐν δια-
δικῇ μοναρχία ὅπως εἰς τὸν ἐμπορικὸν συνασπισμὸν συμ-
παρασύρωσι καὶ αὐτὰ τὰ τοῦ Αἴμου κράτη, ἅπερ πρᾶγ-
ματι μεγάλην ἔχοντα συμπάθειαν πρὸς τὴν Γαλλίαν νῦ-
χοντο τὴν παγίωσιν τοῦ συστήματος τῆς ἐλευθέρως ἀν-
ταλλαγῆς ἐν τῇ δημοκρατουμένῃ χώρᾳ καὶ τὴν ἀπολύ-
τρωσιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὀνύχων τῆς γερμανικῆς καὶ αὐ-
στριακῆς βιομηχανίας, ἥτις διὰ τὸ εὖωνον τῶν προϊόν-
των αὐτῆς, καίπερ δεκάκις πλέον πληρονομένων ἐν συγ-
κρίσει πρὸς τὰ τῆς γαλλικῆς, τὰ ὄντως στερεώτατα, κα-
τῶρθωσε νὰ προσπλητίσῃ τοσοῦτο τοῦς ἀνατολικούς
λαούς, ὥστε τὰ γαλλικὰ βιομηχανικὰ προϊόντα φοβερῶς
παραγκωνίζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων τῆς γερμανι-
κῆς καὶ αὐστριακῆς βιομηχανίας προϊόντων. Τοῦλάχιστον
Τουρκία καὶ Ἑλλάς πολλῶ εὐνοϊκώτερον ἤθελον
διάκεισθαι πρὸς τὴν Γαλλίαν ἐν ἐμπορικοῖς ζητήματι
συνεπεία τῶν πατροπαράδοτων φιλικῶν πολιτικῶν τε καὶ
ἐμπορικῶν σχέσεων, αἵτινες ὑπὸ τὴν ἐποψὴν μὲν τῆς
πρώτης χρονολογοῦνται ἀπὸ Σουλεῦμάν τοῦ νομοθέτου,
ὑπὸ δὲ τὴν τῆς δευτέρας ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Μαι-
ζόν· οἱ ἐν Παρίσις δὲ ὅμως, παρασυρόμενοι ὑπὸ τῶν αἰτή-
σεων ἐνίων ἀντιπροσώπων τῆς γεωργίας, ἔγνωσαν νὰ
τραπῶσι προστατευτικὴν πολιτείαν, ἥς τὰ ὀλέθρια ἀπο-

τελέσματα διαβλέποντες ἐν ταῖς συνεπείαις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τοῦ Μὰκ Κίνλεϋ ἐν Ἀμερικῇ, ἀγωνίζονται νὰ ἐξεύρωσι διέξοδον ἀπὸ τοῦ εἰς ὃν παρεσύρθησαν λαβυρίνθου. Πητῶς οἱ ἐν Βιέννῃ καὶ Βερολίῳ ἐξεδήλωσαν τὴν ἐαυτῶν ὀπισθοβουλίαν ἐν τῷ ζητήματι τῶν ἐμπορικῶν συνθηκῶν, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀποδιδουμένη παρὰ πολλῶν ἐν Γαλλίᾳ κύκλων σημασία εἰς τὰς συσφιγγομένας ἐμπορικὰς σχέσεις τῶν συμμάχων κρατῶν, τὰς ἐγκαινιζούσας πράγματι νέαν ἐποχὴν ἐν τῇ ἐμπορικῇ ἱστορίᾳ τῆς Δύσεως, καὶ τὰς ἀναπολούσας εἰς τὴν μνήμην τὸ σύστημα τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος, ὅτε ἐπειράθη ν' ἀντεκδικηθῇ τὴν μεγάλην Βρετανίαν, ἐπὶ τῇ κατὰ θάλασσαν ὑπεροχῇ καὶ ἀθετήσῃ τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν παρ' αὐτῆς, διὰ τοῦ ἀπὸ 21 νοεμβρίου 1806 περιπύστου διατάγματος τοῦ Βερολίνου.

Οὐχ ἥττον σπουδαῖον καὶ πρὸς τὴν γενικὴν πολιτικὴν σχετιζόμενον ζήτημα εἶναι τὸ παπικόν, ὅπερ, ἀπορροφῆσαν τὰς πλείστας σχεδὸν τῶν συνεδριῶν τῆς ἰταλικῆς βουλῆς καθ' ἅπασαν ταύτην τὴν ἐβδομάδα, ἐπὶ μακρὸν ἔτι μέλλει ν' ἀπασχολῇ τὴν κοινὴν ἐν Ἰταλίᾳ γνώμην καὶ νὰ προκαλῇ τὰς ἀρὰς τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ, καταναθεματίζοντος τοῦ πρώτου εἰσηγητοῦ τῆς εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν αὐτοκρατοριῶν τῆς μέσης Εὐρώπης προσχωρήσεως τῆς Ἰταλίας. Αἱ τοῦ κόμπος Καλνόκν δηλώσεις, ἀπαντώντος εἰς τὴν περὶ τοῦ παπικοῦ ζητήματος ἐπερώτησιν ἐν τῇ αὐστριακῇ ἀντιπροσωπείᾳ, ἥκιστα καθυσόχασαν τοὺς περὶ πλείστου κηδόμενους τῆς διατηρήσεως τοῦ ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου 1870 καθεστῶτος, καὶ μάστιν ὁ μαρκήσιος Ρουδίνης ἐπειράθη νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργῶν τῆς μοναρχίας διὰ τοῦ ἐπιχειρήματος ὅτι ὁ κόμπος, λαλῶν περὶ τῆς θέσεως τοῦ πάπα, δὲν νύχθη ὅπως ἡ θέσις τοῦ Βατικανοῦ ἀνεξάρτητος ἀποβῇ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ᾔτο τοιαύτη. Οἱ τῆς παπασύννης πολέμοι, οἱ παντὶ ἀγωνιζόμενοι σθένει εἰς τὸ ματαιῶσαι τὴν ἐπάνοδον καὶ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, τῆς ἐκλιπούσης μετὰ τὴν εἰς Ρώμην εἰσοδὸν τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ, ἐπωφεληθέντος τὰ κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον παθήματα τῆς τλήμονος Γαλλίας, ἥκιστα ἐπέισθησαν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ μαρκησίου Ρουδίνη καί, τὸ ζήτημα γενικεύοντες, ἐψέξαν τὴν Αὐστροίαν ἐπὶ δυσμενεῖ πολιτεία κατὰ τῆς συμμαχου Ἰταλίας καὶ ἐπὶ τάσεσι πρὸς παλινόρθωσιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τοῦ πάπα, τοῦ χαρκτηρισθέντος οὐχὶ ὡς διαδόχου τοῦ ἁγίου Πέτρου, ὡς ἀποστόλου δηλονότι, ἀλλ' ὡς μνηστήρος, ὡς ἐπιδιώκοντος τὴν διακίβευσιν τοῦ καθεστῶτος ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ἰταλίας. Τῇ ἀληθείᾳ οἱ δι´χυρισμοὶ τῶν οὕτω σκεπτομένων εἶναι οὐχὶ ὅλως ἀνυπόστατοι, ἅτε τῶν δηλώσεων τοῦ κόμπος Καλνόκν δυναμένων νὰ μεθερμηνευθῶσι καὶ ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ ὅτι ἡ τῶν Ἀψβούργων μοναρχία οἶονεὶ ἀπόφασιν ἔχει ν' ἀντιτάξῃ τὸ ζήτημα τῆς παλινόρθώσεως τῆς κοσμικῆς τοῦ πάπα ἐξουσίας καὶ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ ὡς ἀντίποινον κατὰ τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου, ἅμα τούτου παρασυρθέντος ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τῆς δούλης Ἰταλίας καὶ τολμήσαντος νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ὀνείρου τῆς μετὰ τῆς ἀνεξαρτήτου Ἰταλίας συνενώσεως τῶν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῶν Ἀψβούργων ἀδελφῶν ἐπαρχιῶν, τῆς Τεργέστης καὶ τοῦ Τριδέντου· ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἐπίμονος αἰτησις τῆς τροποποιήσεως τοῦ νόμου τῶν ἐχεγγίων, ὅστις ἐπεψηφίσθη μετὰ τὸ λαοψηφισμα τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ κατὰ μᾶιον τοῦ 1871, αἰτησις ἣν ὑπεστήριξε καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ μαρκησίου Ρουδίνη προκάτοχος οὐχὶ βεβαίως ἐξ ἀγνῆς πρὸς

τοῦτο θελήσεως, διότι, ἐὰν πράγματι τοιοῦτον ἐπεδίωκε σκοπόν, ἡδύνατο νὰ τύχῃ τούτου ὅτε ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἐπὶ μακρὸν διετέλεσεν, ὅσον ἐκ πολέμιου πρὸς τὴν κυβερνήσιν πνεύματος, ἐκ πνεύματος σαγηνεύσεως τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ, τοῦ μεγάλως ταρασσομένου ἅμα τῷ ἐλαχίστῳ ὑπαινιγμῷ περὶ τῆς κοσμικῆς τοῦ πάπα ἐξουσίας. Ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λόγου αὐτοῦ ὁ κ. Κρίσπης φοβερῶς ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἐν Βατικανῷ ἄρχοντος, ὃν ἐχαρκτήρισεν ὡς ὑπονομεύοντα αὐτὰ ταῦτα τὰ θεμέλια τῆς ἰταλικῆς μοναρχίας, ὡς ἐπιζητοῦντα τὴν ἀνατροπὴν τῶν καθεστῶτων ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ἰδίας θέσεως καὶ ἰσχύος· ἀλλ' ὁ μαρκήσιος Ρουδίνης, ἀναιρῶν τὸν προκάτοχον, κατώρθωσεν οὐ μόνον ν' ἀνασκεύασῃ αὐτὸν ἐπιδεξίως, καὶ περ ἐξαντλήσαντα ἅπαν τὸ δικανικὸν ὕψος, πρὸς ὃ ἐξφκειώθη κατὰ τὴν σπουδὴν τῆς νομικῆς, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτο νὰ πείσῃ τὴν ἐθνικὴν ἀντιπροσωπείαν περὶ τοῦ ἀμετατρέπτου τοῦ εἰρημένου τῶν ἐχεγγίων νόμου, ὥστε ἡ βουλὴ ὁμοφώνως τῇ κυβερνήσει ἀπέρριψε πᾶσαν σχετικὴν πρότασιν καὶ ἐνίσχυσε τὴν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα δοθεῖσαν τῷ ὑπουργῷ ψῆφον ἐμπιστοσύνης ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ πολιτικῇ. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, σημειοῦν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ τέρμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς πάλης, ἥτις μικροῦ δεῖν προσελάμβανε τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐν Γερμανίᾳ πρὸ ἐξαετίας διεξαχθείσης πολιτικοθηροσκευτικῆς πάλης, τῆς γνωστῆς διὰ τοῦ ὀνόματος *Culturkampf* καὶ τῆς ὀργανωθείσης διὰ τοῦ πρόην γερμανοῦ ἀρχιγραμματέως, ἀνεξάλειπτα ἀφίνει τὰ ἴχνη τῆς πάλης ταύτης ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ, τοῦ οὐ θέλοντος παρακληθῆναι ὅτι οὐκ εἰσὶ κακόβουλοι αἱ τοῦ κόμπος Καλνόκν δηλώσεις· ἀναμφήριστος ἐπομένως συνέπεια τῶν διαμειφθέντων ἐν τῇ αὐστριακῇ ἀντιπροσωπείᾳ καὶ ἐν τῷ Μοντεσιτόριο ἐπὶ τῷ ἐκκλησιαστικῷ ζητήματι παραμένει μόνον ἡ αὔξισις τῶν πρὸς τὴν Γαλλίαν συμπαιθεῖων τοῦ λαοῦ τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου, ἅτε οὐδὲν οὐδέποτε προτεῖναν περὶ τῆς ἐπανάδοις τοῦ πρὸ εἰκοσαετίας καθεστῶτος ἐν τῷ Βατικανῷ καὶ ἡ ἐπίτασις τῆς ἐναντίον τῆς συμμαχου Αὐστρίας δυσαρρεσκείας, παρὰ τὰς ἐπανελημμένας δηλώσεις τοῦ μαρκησίου Ρουδίνη ὅτι παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἰταλοῦ στρατιώτου θὰ συμπολεμήσῃ καὶ ὁ αὐστριακὸς ἅμα τῇ ἐλαχίστῃ διακυβεύσει τῆς ἰταλικῆς ἐνότητος.

Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς τῶν κυριωτέρων ἐν Εὐρώπῃ κρατῶν ἐν μὲν τῇ Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει ἡ ρητορικὴ κίνησις ἐπὶ ταῖς ἐπικειμέναις γενικαῖς ἐκλογαῖς, ἡ διεξαγομένη ὑπὸ τῶν κυριωτέρων ἡγετῶν, ὧν εἰς μάλιστα ἐψέξε τοὺς συντηρητικοὺς καὶ ἐνωτικούς φιλελευθέρους ἐπὶ ἀποδυσπετήσει ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀρχῆθεν ταχθείσης πολιτικῆς καὶ τούναντίον ἐπῆνεσε τοὺς γλαδστώνικοὺς φιλελευθέρους καὶ ἐξῆρε τὴν πρὸς τὸν γηραιὸν ἡγέτην πίστιν καὶ ὑποταγὴν· ἀξιοσημείωτον οὐχ ἥτιον εἶναι ὅτι φιλελεύθερός τις ἐκ τῶν σημανόντων, ὁ κ. Στέπνεϋ, ἀποσπασθεὶς τοῦ κόμματος αὐτοῦ, προσῆλθε τῇ ἀντιπάλῳ μερίδι ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι σφαλὲρὰ τυγχάνει ἡ τοῦ ὑλοτόμου τοῦ Χάβαρδεν πολιτεία ἐν τῷ ἰρλανδικῷ ζητήματι· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐργατικὸν ζήτημα οὐ μικρὸν ἐπισπᾶται τὴν προσοχὴν τοῦ μαρκησίου Σαλισβουρή, ὅστις, ἡναγκασμένος νὰ τάσσῃται τοῖς μεγάλοις γαιοκλήμοσι, σημαντικὴν δυναμένους νὰ ἐνασκήσωσιν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἐκλογέων κατὰ τὰς γενικὰς ἐκλογάς, παραγκωνίζει τὰ δίκαια τῶν ἐργατῶν καὶ παρέχει ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν κατὰ τὸν παρελθόντα ἀπρίλιον σκηνῶν, τῶν διαδραματισθεισῶν ἐν τῷ δημαρχεῖῳ καὶ τῶν ἀρκούντως ἐπισπασασῶν τὴν προσοχὴν τῆς ὄλης

ἐργατικῆς Εὐρώπης καὶ μάλιστα τῶν κυβερνήσεων, τούτων μὲν φοβουμένων μὴ τὸ βακτηρίδιον τῆς ἀπεργίας καὶ εἰς τὰς οἰκείας μεταδοθῇ χώρας, ἐκείνης δὲ ἐνθαρρυνομένης εἰς τὴν ἐπίτασιν τῆς ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἀποχῆς.

Ἐν δὲ τῇ Γαλλίᾳ μετὰ τὸ ζήτημα τῶν ἐπισκόπων, τὸ προκλήθην μὲν ἐκ τῆς εἰς πρόστιμον καταδίκης τοῦ ἀρχιεπισκόπου Γοῦτε Σουλάρ, ἀπολῆξαν δὲ καὶ εἰς μεγάλην ἐν τῇ Γερουσίᾳ νίκην τοῦ ὑπουργείου κατὰ τὴν παρὰ τοῦ κ. Γοβλὲ προβληθεῖσαν πρότασιν περὶ χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, καὶ τὸ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ἐκλογῆς τοῦ σοσιαλιστοῦ βουλευτοῦ Λαφόργ, ὑπάρχει τὸ τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἰδίᾳ τὸ τῶν ὑποβρυχίων τορπιλλοδόλων, ὅπερ ἀνεκίνησεν ὁ βουλευτὴς Λοκροά ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ Γαλλία καθυστερεῖ τῶν λοιπῶν δυνάμεων ἐν τῷ ὅπλῳ τούτῳ κατὰ θάλασσαν. Ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ οἱ ἐν Παρισίοις προβαίνουσι συμφώνως ταῖς λοιπαῖς δυνάμεσιν, αἵτινες ἤρξαντο περὶ πλείστον ποιοῦμεναι τῆς ἀναπτύξεως τῶν κατὰ θάλασσαν πολεμικῶν μέσων. Τὸ γαλλικὸν ναυτικόν, τὴν δευτέραν κατέχον ἐν Εὐρώπῃ θέσιν, διακρίνεται ἐπὶ στερεότητι καὶ ταχύτητι, ἐπὶ ἐξοπλισμῷ καὶ ἀντιστάσει εἰς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν· ὑπάρχει οὐχ ἥττον ἔλλειψις τις περὶ τὰ ὑποβρυχία τορπιλλοδόλα καὶ ἐνιοὶ τῶν γάλλων βουλευτῶν ἐπειράθησαν νὰ ὑποδείξωσι τὴν ἔλλειψιν ταύτην· τὰ ἐπιχειρήματα τούτων ἀνεσκεύασε κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργείου ὁ ἀρμόδιος ὑπουργός, ἀλλὰ κατέληξε καὶ οὗτος εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς αὐξήσεως καὶ ναυπηγήσεως τοιούτων σκαφῶν κατὰ τὸ προσεχές ἔτος.

Ἐν Ρωσίᾳ τὴν μεῖζονα τῶν ἐν Πετροπόλει προσοχὴν ἀπορροφᾷ ἡ μαστίζουσα ἔνια τῶν κυβερνεῖων αὐτῆς χώρας ταύτης σιτοδία, ἥτις, πράγματι προσλαμβάνουσα σοβαρότερας διαστάσεις, ἐξαναγκάζει τὴν κυβερνήσιν εἰς τὸν καταρτισμὸν ἐπιτροπῶν ἐράνων καὶ εἰς τὴν συνομολογίαν δανείων ὑπὲρ τῶν λιμοκτόνων. Ταῦτοχρόνως ἡ κυβερνήσις πειράται ν' ἀνακουφίσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν λιμοκλήτων μερῶν διὰ τῆς μεταθέσεως τῶν ἐκεῖ στρατευμάτων εἰς τὰ κατὰ μῆκος τῶν μεθορίων τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐстроουγγαρίας χωρία, ὅπου ἡ διατροφή καὶ εὐχερεστέρα εἶναι καὶ εὐωτότερα τὰ ἐδώδιμα τυγχάνουσιν· ἀλλὰ ταῦτα πάντα, εἰς ἄκρον ἐξερεθίζοντα τοὺς ἐν Βερολίνῳ καὶ Βιέννῃ, παραπειθουσιν εἰς τὴν δημοσίευσιν μυθευμάτων, οἷα εἶναι ἡ μετὰ γάλλου γερουσιαστοῦ συνδιάλεξις τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, ἡ περιστραφεῖσα δὴθεν εἰς συζήτησιν περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τῇ Ρωσίᾳ κυβερνητικοῦ συστήματος καὶ ἀπολήξασα εἰς τὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν, ὧν τὸ ἐπιβλαβὲς πληρέστατα κατεδείχθη ἐν Πολωνίᾳ ἐπὶ τοῦ πάππου τοῦ νῦν αὐτοκράτορος.

Ἐν Γερμανίᾳ τὸ σπουδαιότερον ἐσωτερικὸν ζήτημα εἶναι ὁ λόγος τοῦ γερμανοῦ μονάρχου πρὸς τοὺς νεοσυλλέκτους ἐν Πότσδαμ, ἀπαιτήσαντος καὶ τὴν κατ' αὐτῶν ἔτι τῶν συγγενῶν χρῆσιν τῶν ὅπλων ἐν περιπτώσει ἐσωτερικοῦ ἐχθροῦ, λόγος ἐμποίησας οὐ μικρὰν ἐντύπωσιν οὐχὶ τόνον διὰ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ὅσον διὰ τὸ καινοφανές, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν σιγὴν τῶν ἐπισήμων ὀργάνων, ἅπερ εἰς οὐδεμίαν προέβησαν διάψευσιν, καίπερ παρὰ πάντων ἀναμενόμενῃ· ἕτερον ζήτημα εἶναι τὸ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἀσύλου, δυνάμει τοῦ ὁποίου οὐδεὶς τῶν τοῦ ἔθνους ἀντιπροσώπων νὰ συλληφθῇ ἢ φυλακισθῇ δύναται κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐργασιῶν· τὸ σπουδαιότερον οὐχ' ἥττον πάντων εἶναι τὸ τῶν ἐμπορικῶν συνθηκῶν, περὶ ὧν ἐλέγχθη ὅτι ὁ πρῶν ἀρχιγραμματεὺς ἐσκόπει νὰ μετάρχη τῶν κοινοβουλευ-

τικῶν ἐργασιῶν καὶ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν σύμβασιν παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας πολιτικούς δεσμούς τῶν δύο συμβαλλομένων, ἀλλὰ φαίνεται νῦν ἀπέχων κατὰ συμβουλήν τῶν ἱατρῶν, φοβουμένων μὴ ὁ δοῦξ τοῦ Λαουεμβούργου ὑποστῇ τὰς συνεπειὰς τῶν ἐκ τῶν κοινοβουλευτικῶν ἀγορεύσεων ἀπορρέοντος καμάντου· εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο μεγάλη ἀποδίδεται σημασία καὶ ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψιν, πολλοὶ δὲ τῶν ἐν Βερολίνῳ καὶ Βιέννῃ χαίρουσιν ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ ὑπογραφεῖσα ἐμπορικὴ συνθήκη οὐ μόνον κρατύνει καὶ τοὺς πολιτικούς δεσμούς, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ ἀντιστάθμισμα, ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν ἀντίποινα κατὰ τῆς ἐν Κρονστάδῃ γαλλορωσικῆς συναδελφώσεως.

Ἐν Αὐстроουγγαρίᾳ τὸ φυλετικὸν μῖσος ἐξακολουθεῖ ἐπιτεινόμενον. Οἱ τσέχοι δὲν δύνανται ν' ἀνεχθῶσι τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς ὀμιλοῦντας αὐτήν, καὶ διὰ παντοίων μέσων ἐξωτερικεύουσι τὸ κατὰ τῶν καθεστώτων μῖσος· ἀλλ' ἔτι σπουδαιότερα εἶναι ἡ πολιτεία τῶν ἐν Βουδαπέστῃ, ὅπου πλεῖστοι ἀναμνησκόμενοι τῶν τοῦ 1848 γεγονότων, ὧν τὸ τέγμα ἔθηκεν ἡ ἐν Βιλάγῳ πανωλεθρία, ὑπέγραψαν ὑπόμνημα, καθάπτόμενον τῶν ὑφισταμένων σχέσεων Αὐστρίας καὶ Οὐγγαρίας καὶ ἀξιοῦν τὴν πλήρη σχεδὸν ἀνεξαρτησίαν ἐν πᾶσι τοῖς διοικητικοῖς κλάδοις, καὶ τὴν ἐξάρτησιν τοῦ συνδέσμου καὶ συμβιβασμοῦ τῶν δύο ἡμίσεων τῆς μοναρχίας μόνον ἀπὸ τῆς προσωπικῆς ἐνότητος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ καيسαροβασιλέως.

Ἐκ τῶν μικροτέρων κρατῶν ἀξίον ἰδιαιτέρας μνείας εἶναι τὸ τῆς Ἑλβετίας, ὅπου παρατηρεῖται τάσις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων τῶν ἀγίων Γοθάρδου καὶ Μαυρικίου, καὶ ζωηρῶς ἐξετάζεται τὸ ζήτημα τῆς παρὰ τοῦ κράτους ἐξαγορᾶς τῶν κεντρικῶν σιδηροδρόμων τῆς ὁμοσπονδίας. Συνεπεία τῆς ἐπὶ τούτῳ ἀρνήσεως ὁ πρόεδρος τῆς ὁμοσπονδίας κ. Βέλτης, ὅστις ἀπὸ τοῦ 1866 διατελεῖ καὶ μέλος τῆς κυβερνήσεως παρητήθη τὴν θέσιν αὐτοῦ. Ἐλπίζεται οὐχ ἥττον ὅτι ἡ ἀνακαλέσθη τὴν ἀπόφασιν ταύτην συνέπεια τῶν πρὸς τοῦτο παρακλήσεων τῶν ἀνωτέρων διοικητικῶν ἀρχῶν.

Ἐκ τῶν τοῦ Αἵμου κρατῶν τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον διεδραμάτισε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὸ ρουμανικὸν βασίλειον, ὅπου ἡ ὑπολανθάνουσα ὑπουργικὴ κρίσις ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἐξωτερικευθεῖσα μετὰ τῆς ἐκ τῆς ἐσπερίας ἐπάνοδον τοῦ βασιλέως Καρόλου κατέληξεν εἰς τὴν πλήρη παραίτησιν τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Φλωρέσκον ὑπουργείου καὶ τὸν σχηματισμὸν τοῦ νέου ὑπὸ τὸν κ. Λ. Καταρτζῆν.

Ἐν Σερβίᾳ ἐπικεῖται καὶ αὖθις ὑπουργικὴ κρίσις, ἥτις ὅμως ἐξομαλισθῆσεται μετὰ τὴν σύνοδον τῆς Σκουπτσίνας, συνεπεία τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τῶν ἀντιβασιλέων. Ἐν Ἑλλάδι αἱ βουλευτικαὶ ἐργασίαι νέαν ὑπέστησαν ἀναβολὴν καὶ ἡ τοῦ πανελληνίου προσοχὴ στρέφεται νῦν ἀμέριστος πρὸς τὸν εὐλογιῶντα βασιλέα Γεώργιον, οὗ τὸ νόσημα βαίνει εὐτυχῶς τὴν τακτικὴν αὐτοῦ πορείαν.

Ἡ ἐν Σινικῇ ἐπελθοῦσα διατάραξις τῆς ἡσυχίας, προσλαβοῦσα σοβαρὰς πῶς διαστάσεις καὶ ἀπειλήσασα καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν πρωτεύουσιν, εὔρηται ἐν ὑφέσει καὶ ἐλπιδες ὑπάρχουσιν ὅτι τὸ κακὸν περιορισθῆσεται διὰ τῶν ληφθέντων μέτρων παρὰ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως, ἥς τὰ στρατεύματα ἱκανὰς ἤρσαντο κατὰ τῶν ταραξιών νίκας.